

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobce: **nezletilý S. B.-I.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 10. 2018, č.j. MV-106962-4/SO-2018

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 17. 10. 2018, č.j. MV-106962-4/SO-2018, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 9. 8. 2018, č.j. OAM-28934-78/TP-2012, se zrušují a věc se vrací k dalšímu řízení žalované.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 16 342 Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Petra Václavka do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje H.K.

Vymezení věci

1. Žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu byla zamítnuta podle § 75 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 17. 12. 2015 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“ nebo „zákon č. 326/1999 Sb.“), neboť nebyl předložen doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území [rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 9. 8. 2018, č.j. OAM-28934-78/TP-2012, ve spojení s rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 17. 10. 2018, č.j. MV-106962-4/SO-2018].
2. Žalobce je nezletilým dítětem; jeho rodinu tvoří otec S. P., narozený dne X, matka S. L., narozená dne X, žalobce, žalobcův bratr B.-I. S., narozený dne X, a žalobcova sestra Ch. S., narozená dne X.

Žaloba

3. Žalobce předně namítá nesprávně zjištěný skutkový stav věci. Žalobce souhlasí se správním orgánem prvního stupně v tom, že jako rodina museli prokázat, že dosahují čistých úhrnných příjmů minimálně ve výši 11 990 Kč měsíčně, a že správnímu orgánu doložili, že jeho matka pobírá peněžitou pomoc v mateřství ve výši 10 380 Kč měsíčně. Žalobce však namítá, že správní orgán nezohlednil příjmy jeho otce, které doložil ve výši 15 017 Kč. Společně tak požadovanou částku přesahují. Je pravdou, že otec žalobce je v dočasné pracovní neschopnosti, neboť byl se závažným onemocněním hospitalizován v nemocnici, což správnímu orgánu sám sdělil. Zároveň však také uvedl, že má nárok na dávku nemocenského pojištění. Žalobce tak má za to, že správní orgán pochybil, když k jeho příjmům nepřihlédl, neboť bylo zřejmé, že se jedná o velmi mimořádnou situaci. Případně měl správní orgán řízení přerušit do doby, než bude žádost o dávku nemocenského pojištění ČSSZ zpracována. Žalobce předkládá vyúčtování finančních potřeb rodiny. Zároveň soudu sděluje, že jeho otcí již byly vyplaceny tyto dávky nemocenského pojištění: dne 28. 6. 2018 ve výši 12 864 Kč, dne 31. 7. 2018 ve výši 27 467 Kč a dne 24. 9. 2018 ve výši 14 229 Kč.
4. Žalobce dále namítá evidentní nepřiměřenost dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Zkoumání přiměřenosti tu vyplývá přímo ze zákona. Žalobce o povolení k trvalému pobytu zažádal již v roce 2014. Správním orgánem byly z hlediska přiměřenosti nedostatečně zohledněny následující okolnosti:
5. (i) Žalobce se zcela bez svého zavinění ocitl v mimořádné a velmi tíživé životní situaci. Matka žalobce byla na mateřské dovolené a starala se doma o kojence, přičemž tuto okolnost nemohla nijak ovlivnit. Ve stejnou dobu otec žalobce závažně onemocněl a byl po několik měsíců střídavě hospitalizován a propouštěn a nemohl tak být ekonomicky aktivní. Vyřízení dávek u ČSSZ se může někdy značně protáhnout. Žalobce má za to, že vzhledem k tomu, že správním orgánem uvedený rozdíl (i když s tím žalobce nesouhlasí) činil pouhých 1 350 Kč, a to za situace, která je evidentně naprosto mimořádná a dočasná a kdy je zjevné, že rodina příjmy vždy měla, má a mít opět bude, měl žádosti o trvalý pobyt vyhovět.
6. (ii) Žalobce namítá zcela nedostatečné posouzení zdravotního stavu jeho otce, který v současné době čeká na transplantaci jater. S. P. ani jeho manželka nejsou po zdravotní stránce schopni z území vycestovat a správnímu orgánu bylo známo, že jiným pobytovým oprávněním nedisponují. Toto řízení byla jejich jediná šance, aby rodina nemusela vycestovat a přestěhovat se do země, kde nemají ani rodinu, ani zázemí.

7. (iii) Veškerá rodina žalobce žije na území ČR, žalobce v Mongolsku nikoho nemá.
8. (iv) Délku pobytu rodiny na území, skutečnost, že děti vždy žily v České republice a nemluví plynule mongolsky, integraci rodiny do společnosti, jejich snahu a účast na dobročinných projektech.

Vyjádření žalované k žalobě

9. Ve vyjádření k žalobě se žalovaná ztotožnila skutkovými zjištěními i právní kvalifikací předcházejících rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Žalovaná je přesvědčena, že v řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, byl naplněn důvod pro zamítnutí žádosti žalobce podle § 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců a tento závěr je v odůvodnění napadeného rozhodnutí přezkoumatelným způsobem odůvodněn. V podrobnostech žalovaná odkazuje na spisový materiál. Žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost napadeného rozhodnutí zpochybňovala.

Jednání před soudem

10. Při jednání před soudem dne 16. 9. 2020 zástupce žalobce a žalovaná setrvali na svých argumentacích uplatněných v žalobě a ve vyjádření žalované k ní.

Posouzení věci krajským soudem

11. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
12. Žaloba je důvodná.
13. Podle § 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců *Ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dále zamítne, jestliže cizinec nepředloží doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.*
14. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 17. 12. 2012 Ministerstvu vnitra, odboru azylové a migrační politiky, žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 68 zákona o pobytu cizinců.
15. Dne 8. 6. 2018 Ministerstvo vnitra vyzvalo žalobce k předložení dokladu o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území ve lhůtě 14 dnů od doručení této výzvy. Ve výzvě byl žalobci vysvětlen způsob prokazování zajištění prostředků k trvalému pobytu a bylo mu předestřeno posouzení dosud předložených dokladů správním orgánem. Žalobce byl poučen o tom, že pokud zákonem stanovené náležitosti v uvedené době nedoloží, bude řízení o jeho žádosti v souladu s § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastaveno, popř. bude žádost v souladu s § 75 zákona o pobytu cizinců zamítnuta. Dne 17. 7. 2018 se zástupce žalobce seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí; do protokolu uvedl, že se vyjádří písemně do 10 dnů.
16. Rozhodnutím ze dne 9. 8. 2018, č.j. OAM-28934-78/TP-2012, Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu zamítlo podle § 75 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť nebyl předložen doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území.
17. Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce blanketní odvolání (datováno dne 14. 8. 2018 a došlo správnímu orgánu dne 15. 8. 2018); v něm uvedl, že je odůvodní ve lhůtě 15 dnů. Dne 28. 8. 2018 Ministerstvo vnitra vyzvalo žalobce k doložení odůvodnění k podanému odvolání ve lhůtě 3 dnů od doručení této výzvy.

18. Rozhodnutím ze dne 17. 10. 2018, č.j. MV-106962-4/SO-2018, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců odvolání žalobce zamítla a napadené rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 9. 8. 2018, č.j. OAM-28934-78/TP-2012, potvrdila. Toto rozhodnutí odvolacího správního orgánu bylo doručováno do datové schránky: datová zpráva byla žalovanou podána 18. 10. 2018 v 15:38:51 a zástupci žalobce doručena 19. 10. 2018 08:56:47.
19. Následně žalobce zaslal doplnění odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 9. 8. 2018, č.j. OAM-28934-78/TP-2012. Toto doplnění odvolání, které je datováno dne 15. 10. 2018, bylo správnímu orgánu doručeno do datové schránky 19. 10. 2018 13:49:15.
20. Doplnění odvolání tudíž žalovanému správnímu orgánu došlo až po vydání napadeného rozhodnutí, resp. po jeho doručení žalobci.
21. Žalobce předně namítá, že správní orgán nezohlednil příjmy jeho otce.
22. Podle § 70 odst. 2 písm. d) části věty před prvním středníkem zákona o pobytu cizinců *Cizinec je povinen k žádosti o povolení k trvalému pobytu předložit doklad o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území (§ 71 odst. 1).*
23. Mezi účastníky řízení není spor o to, že za společně posuzované osoby s žalobcem ve smyslu ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) až d) za podmínek ustanovení § 4 odst. 2 a 3 zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu, ve znění pozdějších předpisů, je třeba považovat jeho matku, jeho otce a jeho dva nezletilé sourozence. Za určující částku životního minima je tak třeba považovat částku 11 990 Kč, zatímco určující částkou nákladů na bydlení je částka 0 Kč, neboť společnost NICO.COM s.r.o., v níž otec a matka žalobce zastávají funkci jednatelů, se zavázala k placení veškerých jejich výdajů spojených s ubytováním jednatelů a jeho rodiny.
24. Mezi účastníky řízení je však sporné, zda žalobce dostatečně prokázal, že má zajištěné prostředky pro trvalý pobyt na území.
25. Ze správního spisu je patrné, že dne 8. 6. 2018 pod č. j. OAM-28934-67/TP-2012 Ministerstvo vnitra vyzvalo žalobce k předložení aktuálních dokladů o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území. V průběhu řízení bylo mimo jiné doloženo potvrzení o vyplacených dávkách nemocenského pojištění matky žalobce ze dne 14. 6. 2018, vystavené PSSZ, potvrzení o výši příjmu ze závislé činnosti za měsíce prosinec roku 2017 až duben roku 2018 matky žalobce, vystavené společností NICO.COM s.r.o., a potvrzení o výši příjmu ze závislé činnosti za měsíce prosinec roku 2017 až duben roku 2018 otce žalobce, vystavené společností NICO.COM s.r.o.
26. Potvrzení o výši příjmu ze závislé činnosti otce žalobce prvoinstanční orgán neakceptoval s tím, od 16. 4. 2018 je otec žalobce v dočasné pracovní neschopnosti. Správní orgán tak akceptoval jako doklad o zajištění finančních prostředků pouze potvrzení o vyplacených dávkách nemocenského pojištění matky žalobce ze dne 14. 6. 2018 a konstatoval, že na základě doložených dokladů o zajištění prostředků na území vyplývá průměrný měsíční příjem žalobce a s ním společně posuzovaných osob ve výši 10 610 Kč. Tato částka je však nižší než částka, kterou byl žalobce povinen doložit jako minimální úhrnný měsíční příjem jeho a společně s ním posuzovaných osob ve smyslu § 71 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to o částku 1 380 Kč.
27. Žalobce v žalobě uvedl, že je pravdou, že jeho otec byl v posuzované době v pracovní neschopnosti, neboť byl se závažným onemocněním hospitalizován v nemocnici, což Shodu s prvopisem potvrzuje H.K.

správnímu orgánu sám sdělil, zároveň také uvedl, že má nárok na dávku nemocenského pojištění. Správní orgán tedy pochybil, když k příjmům jeho otce nepřihlédl, neboť bylo zřejmé, že se jedná o velmi mimořádnou situaci, případně měl správní orgán řízení přerušit do doby, než bude žádost o dávku nemocenského pojištění ČSSZ zpracována. Žalobce zároveň soudu sdělil, že žádost jeho otce o dávky nemocenského pojištění již byla zpracována a byly mu vyplaceny následující dávky – dne 28. 6. 2018 ve výši 12 864 Kč, dne 31. 7. 2018 ve výši 27 467 Kč a dne 24. 9. 2018 ve výši 14 229 Kč.

28. K tomu soud uvádí, že to, že otec žalobce má nárok na dávku nemocenského pojištění, bylo správnímu orgánu sděleno teprve v rámci doplnění odvolání datovaného dne 15. 10. 2018, ale dodaného žalované do datové schránky až dne 19. 10. 2018 v 13:49:15 hodin, tedy prokazatelně po doručení napadeného rozhodnutí datovaného dne 17. 10. 2018 (zástupci žalobce bylo doručeno dne 19. 10. 2018 v 8:56:47 hodin). Z doplnění odvolání i žaloby je pak patrné, že žalobce měl dostatečný prostor pro to, aby správním orgánům doložil příjmy svého otce z dávek nemocenského pojištění, když prvoinstanční rozhodnutí bylo vydáno dne 9. 8. 2018 a první z dávek byla vyplacena dne 28. 6. 2018. Žalobce však zůstal v prokazování příjmů pasivní, proto nelze klást k tíži správním orgánům, že k dávkám nemocenského pojištění nepřihlédly. Soud se tedy ztotožňuje s žalovanou, že doklad o zajištění prostředků k pobytu na území je náležitost žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu. Žadatel o toto pobytové oprávnění je povinen touto cestou prokázat, že jeho příjem splňuje určité minimální požadavky stanovené zákonem, a vzhledem ke zdroji tohoto příjmu lze očekávat, že tyto požadavky bude příjem cizince splňovat i do budoucna tak, aby po udělení trvalého pobytu cizinec nebyl závislý na pomoci ze systému sociálního zabezpečení a tento státní systém nezatežoval. Žalobce však toto pomocí doložených dokladů dostatečně neprokázal.
29. Žalobní bod týkající se nezohlednění příjmů žalobcova otce tudíž nebyl shledán důvodným.
30. Dále žalobce namítá nepřiměřenost dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života.
31. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců *Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*
32. K tomu zaujal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 2. 2014, č.j. 8 As 109/2013-34, tento názor: „*Ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců obsahuje výčet kritérií, které je nutno vážit při rozhodování o možnosti správního vyhoštění cizince. Správní orgán musí vedle jednotlivých aspektů obsažených v § 174a zákona o pobytu cizinců zohlednit i další obdobná kritéria, budou-li v konkrétním řízení zjištěna. Správní orgán nemusí všech jedenáct kritérií v rozhodnutí výslovně vyjmenovávat. Je však třeba trvat na požadavku, aby z rozhodnutí bylo zřejmé, že ve vztahu k nim činil skutková zjištění a posuzoval je. To na druhou stranu neznamená, že by bylo třeba u některých kritérií předjímat jejich případný dopad na rozhodnutí. Cizinec může být např. ve věku, který sám o sobě nedává jakýkoli důvod považovat správní rozhodnutí právě proto za specifické. Sám rovněž ve správním řízení nesdělí žádné specifické skutečnosti ohledně vlastního věku. Není pak žádného důvodu považovat správní rozhodnutí za nezákonné jenom proto, že správní orgán výslovně neuvedl, že kritérium k věku cizince nebylo v řízení zjištěno nic, co by bylo třeba samostatně hodnotit. Obdobně je tomu* Shodu s prvopisem potvrzuje H.K.

v případě zdravotního stavu cizince.“

33. V přezkoumávané věci se Ministerstvo vnitra přiměřeností dopadu rozhodnutí zabývalo na str. 5 až 11 svého rozhodnutí ze dne 9. 8. 2018, č.j. OAM-28934-78/TP-2012. V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán mimo jiné uvedl, že rodiče a sourozenci žadatele nemají na území v současné době upraven pobyt. Zamítavým rozhodnutím ve věci žádosti o povolení k trvalému pobytu není žadateli udělen zákaz pobytu na území, natož pak zákaz dlouhodobý. Z podání žádosti o trvalý pobyt nevzniká žadateli oprávnění k pobytu, tudíž zamítavé rozhodnutí o této žádosti nemá vliv na nutnost opustit území ČR. Žadateli není zamítavým rozhodnutím žádným způsobem bráněno v možnosti podat žádost o povolení k nižšímu pobytovému statusu např. na zastupitelském úřadu v zemi původu žadatele. Dle názoru správního orgánu ani zamítavé rozhodnutí samo o sobě neznamená nutnost vycestování žadatele z území. Je vcelku zřejmé, že nezletilý žadatel bude těžko pobývat na území bez svých rodičů, nicméně zamítavé rozhodnutí ve věci žádosti žadatele o udělení povolení k trvalému pobytu neznamená nutně povinnost žadatele opustit území ČR, jelikož žadatel je v současné době oprávněn pobývat na území na základě stávajícího pobytového statusu – fikce pobytu. Správní orgán je toho názoru, že ve chvíli, kdy žadateli zamítavým rozhodnutím ve věci žádosti o povolení k trvalému pobytu není pouze uděleno pobytové oprávnění nejvyššího statusu a tento zde nadále může pobývat na základě stávajícího pobytového oprávnění, není samotným zamítavým rozhodnutím rodinný či soukromý život žadatele žádným způsobem ovlivněn a oproti stávajícímu stavu se nemění a není tedy možno ani hovořit o nepřiměřeném zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života. Samotné negativní rozhodnutí o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu bezprostředně nezasahuje do soukromého a rodinného života žadatele, jelikož jako takové přímo nevede k vycestování žadatele z území České republiky. Skutečnost, že by se zamítnutím žádosti o povolení k trvalému pobytu jednalo o nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žadatele nebyla v průběhu správního řízení o vydání povolení k trvalému pobytu zjištěna. Správní orgán vyhodnotil délku a druh pobytu žadatele na území, jeho věk, rodinný stav, ekonomické poměry. Správní orgán má za to, že dopad tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele nebude nepřiměřený důvodu tohoto rozhodnutí.
34. V napadeném rozhodnutí dospěla žalovaná k závěru, že Ministerstvo vnitra se řádně zabývalo otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života odvolatele a souhlasí s tvrzením uvedeným v odvolání napadeném rozhodnutí, že rozhodnutí není nepřiměřené ve vztahu k důvodu zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu. Odvolatel neprokázal dostatek finančních prostředků k pobytu na území. Odvolateli důsledkem zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu zákaz pobytu na území udělen nebyl. Komise dodává, že trvalý pobyt navíc není jediným možným pobytovým oprávněním, na základě kterého může odvolatel pobývat na území.
35. K tomu soud konstatuje, že daný případ je specifický: žalobce, narozený dne 7. 3. 2006, podal žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dne 17. 12. 2012 a jeho žádost byla pravomocně zamítnuta dne 19. 10. 2018. Na vyřízení své žádosti tedy žalobce čekal téměř šest let, tj. druhou polovinu svého dosavadního života.
36. Soud nepovažuje za potřebné polemizovat ohledně požadavku posuzovat podmínku, že rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince, když pro zamítnutí žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu v případě nepředložení dokladu o zajištění prostředků k trvalému pobytu na území je tato podmínka výslovně stanovena v § 75 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

Shodu s prvopisem potvrzuje H.K.

37. Že „žadatel je v současné době oprávněn pobývat na území na základě stávajícího pobytového statusu – fikce pobytu“ je samo o sobě pravda, je ovšem třeba dodat, že je tak jen díky tomu, že o žádosti žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, která byla podána dne 1. 2. 2012, nebylo dosud, tj. ani do okamžiku vydání rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 9. 8. 2018, č.j. OAM-28934-78/TP-2012, pravomocně rozhodnuto. I když správní orgán má formálně vzato pravdu, sotva lze toto vyjádření vzhledem k postulátu právní jistoty pokládat za případné.
38. Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že v případě posouzení přiměřenosti je nutné zohlednit nejen konkrétního žalobce, nýbrž i další členy rodiny, jichž se rozhodnutí fakticky dotýká (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č.j. 8 As 68/2012-39, ze dne 27. 2. 2014, č.j. 9 Azs 41/2014-34, či ze dne 12. 8. 2020, č.j. 10 Azs 296/2019-31).
39. Z toho plyne, že je nutno posuzovat dopad rozhodnutí jak do života určitého jedince, tak do života dalších členů rodiny. V daném případě je nutno konstatovat, že správní orgány nevyjevily, jak vlastně posuzovaly dopad rozhodnutí do života žalobce (= nezletilý S. B.-I.). Formulace, že „*Správní orgán vyhodnotil délku a druh pobytu žadatele na území, jeho věk, rodinný stav, ekonomické poměry. Správní orgán má za to, že dopad tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele nebude nepřiměřený důvodu tohoto rozhodnutí*“, jsou naprosto nedostatečné. Oproti žalobci se ostatními členy rodiny Ministerstvo vnitra více či méně zabývalo. Přes svou rozsáhlost je toto posouzení ovšem spíše torzovité, málo propracované a argumentačně chudé (v této souvislosti se odkazuje i na bod 25 rozsudku zdejšího soudu ze dne 5. 11. 2019, č.j. 57A 162/2018-111).
40. K tomu soud připomíná, že byť obecně nejsou dopady rozhodnutí, jímž se neuděluje pobytové oprávnění, tak intenzivní, jako v případě správního vyhoštění či zrušení pobytového oprávnění, vždy je třeba přiměřenost těchto méně závažných následků zkoumat s ohledem na konkrétní dopady do sféry cizince a jeho rodiny. K posouzení přiměřenosti je třeba poměřit na jedné straně dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a na druhé straně veřejný zájem, aby na území republiky nepobývali cizinci, kteří budou zátěží pro sociální systém. Zohledňování soukromého a rodinného života cizince je obvykle pouze vedlejším hlediskem při posuzování žádostí o povolení k trvalému pobytu, nikoliv hlediskem hlavním. Obvykle samotný zásah do rodinných vazeb na území ČR nemůže převážet nad tím, že nebyly splněny podmínky pro vyhovění žádosti, zde konkrétně zajištění prostředků k trvalému pobytu na území. Znamená to, že ohledy na soukromý a rodinný život mohou převážet jen zcela výjimečně.
41. To je třeba mít na zřeteli i v právě projednávané a rozhodované věci. Žalobce je nezletilé dítě, které téměř po celý život žije na území České republiky. Žádost o povolení trvalého pobytu byla podána již v roce 2012 a pravomocně o ní bylo rozhodnuto až v roce 2018, tedy po dalších 6 letech pobytu žalobce na území České republiky. Zároveň byl správním orgánům znám zdravotní stav žalobcova otce, který právě kvůli dočasné pracovní neschopnosti přišel o pravidelný příjem, jak žalobce k výzvě správního orgánu doložil. Též matka žalobce měla pravidelný měsíční příjem, který se snížil nástupem na mateřskou dovolenou. Lze předpokládat, že po návratu zpět do zaměstnání po ukončení mateřské, resp. rodičovské dovolené se příjmy matky žalobce obnoví. Pokud by tomu tak skutečně bylo, i jen příjem matky by byl dostatečným pro zajištění finančních prostředků nutných pro vyhovění žádosti o povolení trvalého pobytu. Veřejný zájem na tom, aby na území republiky nepobývali cizinci, kteří budou zátěží pro sociální systém, proto není výrazně ohrožen. Oproti tomu nevyhovění žádosti bude znamenat značný zásah do žalobcova

osobního života, když fakticky bude nucena celá jeho rodina vycestovat z území, neboť jak uvedl sám správní orgán, rodiče ani sourozenci žalobce v současné době nemají nijak upraven pobyt na území. Vzhledem k uvedenému dospěl soud k závěru, že v daném případě se musí správní orgány podrobněji vypořádat s přiměřeností zásahu rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života žalobce.

42. Soud se shoduje se správními orgány v tom, že „je věcí žadatele, zda skutečností, důležité pro posouzení, sám sdělí“. S ohledem na specifičnost daného případu je však podle názoru soudu na místě dát k tomu žalobci (jeho zástupcům) příležitost, a to výzvou ke sdělení příslušných tvrzení a k označení důkazů k jejich prokázání.
43. Žalobní bod namítající nedostatečné posouzení přiměřenosti zásahu rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života žalobce byl tudíž shledán důvodným.

Rozhodnutí soudu

44. Jelikož žaloba je důvodná, soud pro vady řízení podle § 78 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí a podle § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo, a současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalované. Znak „podle okolností“ spatřuje soud v tom, že vytčenou procesní vadu nelze bez ztráty instance odstranit pouze aktivitou odvolacího správního orgánu.
45. V dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Náklady řízení

46. Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalovanému správnímu orgánu, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem v celkové výši **16 342 Kč**, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 3 000 Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1 000 Kč a dále z odměny advokáta za tři úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu (9 300 + DPH = 11 253 Kč) a z náhrady hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu (900 + DPH = 1 089 Kč). Za úkony právní služby podle § 11 odst. 1 advokátního tarifu se považují 1) převzetí a příprava zastoupení, 2) žaloba, 3) účast na jednání před soudem. Zástupce žalobce je plátcem DPH, proto byly příslušné částky navýšeny o DPH. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 16. září 2020

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.
předseda senátu